

Constantin Voivozeanu

Dincolo de noi

piesă în trei acte

Personajele

MARIN OVEZEA, vicepreședinte al Consiliului Popular Județean, 45 de ani

IULIA OVEZEA, soția lui, 43 de ani

BOGDAN OVEZEA, fiul lui, 23 de ani

CAMELIA, colegă a lui Bogdan, 23 de ani

ANA CALOMFIRESCU, 38 de ani

OPREA IOANA

PETRICĂ DUMITRU SANDU GHEORGHE
SCENARISTA

(ultimele cinci roluri vor fi interpretate de aceeași actriță)

Maistrul GICA, veche cunoștință a lui Ovezea, 48 de ani

MIRELA, secretara lui Marin, 25 de ani

Locotenentul MINCULEȚ, 26 de ani.

ACTUL I

După-amiază, în locuința soților Ovezea. Un apartament la parterul unei vile. În sufragerie, soția lui Marin stă de vorbă cu o femeie în vîrstă (treptat vom vedea că e vorba de o deghizare) înfășurată într-o broboadă — Ana Calomfirescu.

IULIA: Vă rog să nu-l mai așteptați... Dacă și-atunci cînd vine acasă ar începe să primească oamenii în audiențe, atunci...

ANA: Doar cîteva vorbe, vă rog!

IULIA: De ce nu vă duceți la el la serviciu? Mîine are zi de audiențe.

ANA: Știu, m-am interesat. Așa am vrut să fac, dar m-am gîndit că ceea ce spui se notează, se scrie undeva.

IULIA (*sperînd că a găsit soluția*): Da, da, lucrurile iau un cadru organizat, sigur că da. Așa trebuie să faceți.

ANA (*face cîțiva pași. Se apropie de un fotoliu, spre disperarea lui*): Da, dar tocmai asta vreau să ocolesc, că-

drul ăsta... organizat, cum îi ziceți. Credeți că oriunde se poate spune totul? (*Se așază pe fotoliu. Iulia rămîne în picioare, nedumerită.*) Dealtfel, îl cunosc pe tovarășul Ovezea de cînd luera la noi. (*Pe un ton apropiat.*) Cred că simteți tare mulțumită că aveți un bărbat ca el...

IULIA: N-am de ce să mă plîng...

ANA: Am o nepoată tînăra, frumoasă, dar nemăritată. Și-acu' o săptămînă, mă cheamă să-mi arate copilul. Un băiețel. Credeți că am putut să-i spun ceva? Păi, ce să-i spun, că m-a luat ea pe mine în primire: „Știi, bunico, vremea trece, cu mă pot mărita și la șizeci de ani, dar copii, bunico”...

ziceți, dumneavoastră, ce era să-i spun?

IULIA (*îmbufnată, dar sinceră*): Să-i trăiască!

ANA: Deși eu, bunica ei, n-am cunoscut în viața mea decât un singur bărbat, și-aș fi vrut s-o văd întâi măritată...

MARIN (*intrind*): Bună ziua!

IULIA (*o prezintă pe Ana*): Tovarășa Ana Calomfirescu.

ANA: Da, eu sint, Ana Calomfirescu! Dar nu v-ați schimbat deloc! Știți, cu ani în urmă, când lucrați la noi, v-am întâlnit de câteva ori... Pe dînsa, însă, niciodată! Aveți o soție tare cumsecade.

MARIN: V-ascult, spuneți! Ușa casei noastre este deschisă tuturor celor cu care am muncit. (*Se face comod, uitîndu-se neputincios la Iulia.*) Mă lăgăz amintiri deosebit de frumoase de orașelul al cărui mare primar am fost.

IULIA (*întrerupîndu-l*): Și, poate, unele mai puțin frumoase! (*Părăsește încăperea, nu înainte de a-l întreba* *Marin, discret.*) Cum a mers?

MARIN (*uitîndu-se ostentativ la ceas*): Ia uite ce repede trece vremea!

ANA: Să știți că n-am venit să cer nimic pentru mine, nici nu m-a trimis cineva anume. Este, cum s-ar spune, o acțiune pe cont propriu.

MARIN: Adică?

ANA: Pe vremea cînd lucrați la noi, ați cunoscut o fată.

MARIN: Am cunoscut, atunci, multă lume.

ANA: Erați foarte tînăr...

MARIN: Toți am fost tineri. Vorba e să știți să rămîi tînăr...

ANA: Cunoșc, abnegația în muncă, înfruntarea cu eroism a greutăților — rețetă sigură a tinereții fără bătrînețe. Cunoșc! Știu!

MARIN (*surprins*): Poftim?

ANA: Sint cuvintele dumneavoastră, de pe vremea cînd spuneți că nu există odihnă mai plăcută decât să te iei la trîntă cu munții.

(*Marin, ușor surprins, caută să replce, dar este întrerupt de soneria telefonului. Ridică receptorul. În timp ce el vorbește la telefon, Ana își scoate hroboada și peruca. E o femeie frumoasă, cu trăsături distinse, atrăgătoare.*)

MARIN: Alo!... La ora asta, surioară?... Tu nu mă poți deranja. Spune... Care „ûla mic“, că miine-poimîine-i ditamai inginerul?... A făcut ceva rău?... De ce?... Cum așa?... (*Împăciuitor.*) Bine, lasă că vorbesc eu cu el. Mai încape îndotală... La revedere! (*Preocupat, Marin se întoarce către Ana, ridicînd neputincios din umert. Nu observă din primul moment schimbarea Anei.*) Scuzați-mă. Era sora mea mai mare. Se pare că nu se înțelege prea bine cu băiatul meu. (*Remarcă schimbarea Anei.*)

ANA (*nu-l lasă să-și revîină*): Deci, spuneam pe vremea cînd ați lucrat la noi, ați cunoscut o fată. Timpul liber, acel puțin timp liber pe care-l aveți, vă plăcea să-l petreceți cu ea... Vă plîmbeați seara tîrziu pe străzile pustii...

MARIN (*din ce în ce mai surprins*): Despre cine e vorba?

ANA: Chiar nu vă amintiți? Se poate să fi uitat chiar totul?

MARIN: E mult de-atunci... Ei o viață de om...

ANA: Da, o viață de om, dar...

MARIN: Cornelia?

ANA: Știam eu, N-aveați cum să uitați!

MARIN: Ce mai face?

ANA: De obicei se răspunde „bine“, dar nu e cazul.

MARIN: Cum așa?

ANA: Visează și azi la galaxiile fîurite de gîndurile bune ale oamenilor. Dumneavoastră mai credeți în ele?

MARIN: Da, galaxiile... (*Privește ațarnat spre ușa pe care urmează să apară Iulia.*) O iume clădită numai pe adevăr...

ANA: Mai credeți în ce spuneți atunci, sau e un simplu joc de cuvinte?

MARIN: Dar cine nu crede în bine?

ANA: Cuvinte mari, cuvinte frumoase, dar nu mi-ați răspuns la întrebare. Erați sincer cînd le spuneți, sau ne-ați mințit pe amîndouă?

MARIN: Nu țin minte să fi amăgit în viață pe cineva. Iar pe dumneavoastră, cu atît mai puțin. Nu văd legătura, nu vă cunosc și nu înțeleg de ce trebuia să veniți așa, ca-n piesele politiste...

ANA: Cornelia e cea mai bună prietenă a mea. Locuiam împreună. Nu aveam secrete una față de alta. Ne povesteam totul.

MARIN: Ei, și?

ANA: Da, totul ar fi decurs în modul cel mai banal, dacă n-ar fi fost discuțiile voastre, discuții interminabile despre lună și stele, despre bine și rău, despre frumusețea zilei de mîine...

MARIN: Îndrăgostii devin, fără voia lor, poeți.

ANA: Dar aveți un farmec aparte în tot ce spuneți. Pe zi ce trecea eram tot mai captivată... Cornelia avea un talent de povestitor înnăscut. La un moment dat, cred că m-am îndrăgostit și eu de dumneavoastră... Eram matorul nevăzut al acelor declarații de dragoste, și, la un moment dat, îmi plăcea să cred că...

MARIN: Înseamnă că țineți mult la Cornelia.

ANA: Sintem ca două surori. De dragul

ei, de dragul discuțiilor noastre, am început să studiez... Pe-atunci, altceva credeam.

MARIN: Nu erai singura.

ANA: Nu, dar acesta-i și motivul pentru care nu ne-am cunoscut personal.

MARIN: Cum așa?

ANA: M-am temut pentru Cornelia. Mi-a fost frică, nu cumva concepțiile mele să-i strice „dosarul” în fața dumneavoastră.

MARIN: Copilării...

ANA: Așa erau vremurile. Azi n-ar mai fi același lucru.

MARIN: Aveți dreptate și mă bucur s-o aud de la dumneavoastră.

ANA: Datorită acelei originale prietenii „în trei”, mă simt astăzi altfel. Și, toate acestea, datorită unui om care nu știe nimic despre tine... *(Marin e din ce în ce mai nervos, în vreme ce Ana e din ce în ce mai destinsă. Dintr-o geantă pe care o avea sub broboadă, scoate un pachet de țigări. Își alege una. Marin se grăbește să i-o aprindă. Ana îi oferă și lui, Marin refuză.)* Și, cu Cornelia, cum rămâne?

MARIN: Nu înțeleg întrebarea. Ați văzut.. Au trecut anii, fiecare avem rosturile noastre...

ANA: Chiar nu înțelegeți? Cornelia are necazuri.

MARIN: Ce fel de necazuri?

ANA: Necazuri foarte mari. Va fi arestată!

MARIN *(blocat)*: Cine s-o aresteze?

ANA: Cum, cine! Cine poate aresta, în țara asta?

MARIN: Ai dreptate, e o întrebare ridicolă. Am vrut să întreb cum e posibil, pentru ce?

ANA: Asta o să vă spună ea.

MARIN: Când?

ANA: Când o să vă întâlniți.

MARIN: Unde?

ANA: La mine acasă. Vă pot conduce. Am mașina afară. *(Marin reflectează. Nu răspunde.)* Nu vreți să vă spună de ce va fi arestată?

MARIN: Ce mai e și povestea asta?

ANA: Nu-i nici o poveste. Avocatul a spus că va fi arestată într-o zi-două.

MARIN: Ce rost mai are atunci discuția noastră?

ANA: O considerați și dumneavoastră vinovată?

MARIN: Dumneata ai zis că va fi arestată. Cel puțin, are un avocat bun?

ANA: Ce contează avocatul?

MARIN: Contează, cum să nu conteze... Aștia cunosc toate chichițele și au grijă ca, atunci când există o porțiță legală, cât de mică, s-o deschidă în favoarea celui apărut. Dar legea se aplică oricum.

ANA: Trebuie să stați de vorbă cu ea, măcar pentru a o încuraja.

MARIN *(după o pauză)*: Voi încerca săp-

tămina viitoare.

ANA: Poate în arestul miliției, că în altă parte nu văd unde ați mai putea s-o întâlniți până atunci.

MARIN: Chiar așa de rău stau lucrurile?

(Apare Iulia. Este surprinsă văzînd schimbarea Anei. Aude ultimele cuvinte ale ciudatei vizitatoare.)

ANA: Dacă aș fi în locul dumneavoastră, în amintirea clipelor frumoase trăite împreună, m-aș duce și în Australia, și la Polul Nord, sau în Calea Lăcei. Dacă aș ști că i-aș putea fi de folos... O zi sau două va mai fi liberă. Așa a spus avocatul... *(Resemnată.)* S-ar putea să nu fiți omul de care era îndrăgostită Cornelia, să fiți doar umbra lui... Ar fi păcat, mai ales de copil... *(Fără a mai aștepta replica lui, se îndreaptă spre ușă.)* La revedere! *(Iese.)*

(Marin e stupefiat. Apare Bogdan, care privește în urma ei admirativ. Apoi, o sărută pe Iulia pe obraz și își îmbrățișează tatăl.)

MARIN: Salut, Bogdane!

BOGDAN *(către Iulia)*: Cine era?

IULIA *(derutată)*: Întrebă-l pe tata!

BOGDAN *(jucîndu-se)*: Cum, tovarășe Ovezea, propus pentru promovare și... *(Amuzat, iese.)*

IULIA *(mălițioasă)*: Chiar așa! Numai că de la dosarul tovarășului Ovezea lipsește o piesă.

MARIN *(iritat)*: Ce-ai zis? Ce fel de piesă?

IULIA *(pe același ton)*: Penciulescule personal a venit astăzi la mine și mi-a spus că de la dosarul tău lipsește o piesă.

MARIN *(nervos)*: Și?

IULIA: I-am spus că n-are decît s-o pună el la loc. Dar, nu e chiar așa de simplu.

MARIN *(nedumerit)*: De ce?

IULIA: Pentru că am impresia că nu e singura.

MARIN: Și zi o dată, care-i necazul?

IULIA: Vizita acestei Ana Calomfirescu, dacă așa o cheamă.

MARIN *(presăcîndu-se că nu înțelege)*: Ce-i cu ea?

IULIA *(calmă, dar hotărîtă)*: Pot să aflu ce-a vrut, nu?

MARIN: Să-mi aduc aminte de anii cînd am fost primarul unui orășel.

IULIA: Și?

MARIN: Și mi-am adus șantierele de irigații, barajul, padourile de la fermele zootehnice din împrejurimi, știi foarte bine. *(Întră Bogdan, trăgînd o masă pe roțile pe care e instalat un echipament electronic sofisticat. Îl*

uzată între cei doi.) Ce-ai adus drăco-
venia asta aici?

BOGDAN Dacă vrei să știi, drăcovenia
asta are un nume: transiver. În tra-
ducere, emițător-receptor. Și l-am
adus ca să-ți demonstrez că nu ți-am
cerut mare lucru.

MARIN Asta, pentru că am avut eu
grijă să nu-ți lipsească nimic.

BOGDAN Nu uita grija pe care ne-o
poartă mani' la amindoi.

IULIA (ca să înțeleagă numai Marin):
Se uită, se uită, dacă te preocupă
Australia, Polul Nord (accentuând),
miliția!

BOGDAN (pare foarte preocupat de echipa-
mentul electronic pe care îl pune
în funcțiune; se aud piuiturile carac-
teristice scalei U.K.W.): Știi bine că
am coplegit care, după fiecare an pro-
movat...

MARIN (preferînd dialogul cu Bogdan):
După fiecare an promovat foarte bine!

BOGDAN ...nu chiar întotdeauna foarte
bine promovat, au primit cadouri se-
rioase o excursie în străinătate, o...
Eu ce v-am cerut?

MARIN (grav): Ne-ai cerut, ne-ai cerut...
(Arătînd spre echipamentul electro-
nic) numai eu știu cît m-am zbatut
pentru tranzistori, tiristori și o sume-
denie de alți „tori”.

BOGDAN: Ceca ce, prozaic spus, în-
seamnă că m-ai ajutat să pun în
practică proiectul pe care l-am pre-
zentat în sesiunea noastră de comu-
nicări științifice. Și, dacă ești mulțu-
mit de munca mea, atunci cumpă-
ră-mi un dalmatian.

MARIN: De ce nu un Saint Bernard!
(Fără chef.) Aluia îi punem la gît un
butoiaș, i-l umplem cu țuică de prună,
și dacă îl tot clatină de dimineață
pînă seara, o să dea ceva de zile
mari!

(Iulia iese. Marin o urmează, înver-
sunat. Sună telefonul. Răspunde Bogdan.
Echipamentul electronic, cu beceleșele
sale multicolore, creează o ambianță plă-
cută. Bogdan ridică receptorul, pe care-l
prinde într-o margine a echipamentului
electronic. Vocea de la celălalt capăt al
firului se aude amplificată. Pentru a
comunica, Bogdan folosește un microfon
portabil.)

BOGDAN: Alo!

VOCEA: Salut, bătrîne!

BOGDAN (recunoscînd vocea prietenului
său): Salut, Cristian! Dă-l drumul!
(Revine.) Stai, că n-am pe ce nota...
(Se duce la masa de lucru, ia hîrtie
și creion. În acest timp, în încăpere
se aude muzica din camera lui Cris-
tian.) Te ascult, bătrîne...

VOCEA: CQTT, WYRTM, QTHXW...

BOGDAN Stop! Nu mai notez nimic!
Asta e treaba Cameliei.

VOCEA: Și, ce facem atunci? Pot să-i
spun lui John că e răcită?

BOGDAN Hai, zi mai departe, dar să
știi c-o fac pentru ultima oară. Reia
de la QTHXW. (După ce notează me-
sajul, ținînd hîrtia în mînă, se apro-
pie de oglindă și începe să execute
în fața ei mișcări de judo. Întră
Marin, vizibil nervos. Se oprește, pri-
vindu-l pe Bogdan.)

MARIN E o mișcare nereușită!

BOGDAN (surprins): N-o să-mi spui
acum că te pricepi și la judo! (În-
cearcă să-l provoace. Indispus, Marin
nu acceptă.) Punctul meu forte este
această figură. Al tău, cavalerie?

MARIN Munca de zi cu zi!

BOGDAN Nu mi-ai spus că ai făcut
judo.

MARIN Omul face multe în viață. La
ce ți-ar fi folosit să știi?

BOGDAN Mai ceream și eu cite o con-
sultație, mă pregăteam... „La un nivel
superior”, să pot înfrunta orice ad-
versar...

MARIN Așa gîndeam și eu la vîrsta ta,
eram capabil să mă iau la trîntă cu
munții. Dar și cu morile de vînt. Am
găsit însă un adversar redutabil, care
m-a adus la realitate...

BOGDAN Orice naș...

MARIN Nașul meu a fost planul de
producție — productivitatea muncii,
producția fizică și alți indicatori.

BOGDAN: Faci ce faci și mă aduci cu
picioarele pe pămînt.

MARIN Asta a fost realitatea. Cînd
m-am înhămat serios la muncă, n-am
mai avut timp de nimic.

BOGDAN Și-atunci? Cum rămîne cu
adevărul profund că omul trebuie să
fie multilateral, deci, să și vizeze?

MARIN: Rămîne. Și eu am visat la ziua
de azi.

BOGDAN Tineretul e entuziast, gîndirea
lui are aripi. Tinerii trebuie lăsați,
ajutați să „zboare”.

MARIN Tu chiar că nu te poți plînge
că n-ai fost ajutat.

BOGDAN Bineînțeles. Dar cînd vorbim
de judo, tu îmi vorbești de producți-
vitatea muncii!

MARIN Productivitatea muncii își are
și ea filosofia ei. Mai puține rebu-
turi, producție mai mare în unitate
de timp.

BOGDAN: Faci ce faci și te-ntorci la
producție... Am impresia că te deran-
jează că mai am și alte preocupări,
că mai citesc și altceva.

MARIN Începînd cu literatura polițistă

și terminind cu cea filozofică, nu știu să-ți fi interzis să citești ceva. Cum să cunoști dacă nu citești și cum să combați dacă nu ești pregătit?

BOGDAN: Și Biblia?

MARIN: Crezi că deranjează pe cineva că citești despre retragerea lui Buda în pădure sau a lui Isus în deșert? Dar, dacă e vorba de retragerea în singurătate, ai un exemplu mult mai aproape bunicul meu se retrăgea în fiecare vară, mai bine de patruzeci de zile, în obștea veche unde aveam loturile de pământ și, pînă stringea ceapa și-o lega în funii, pînă scotea arpagicul și se coceau pepenii ori se pirguia porumbul, el stătea acolo, într-un bordei, sub pământ... Cunoștea toate semnele cerului și ale pămîntului, toate buruienile bune sau rele, toate tainele naturii.

(Sună telefonul. Răspunde Bogdan. Folosește aceeași manieră, apăsînd la sprîjinul echipamentului electronic. Este sora lui Marin Ovezea. Din expresia lui Bogdan, se poate deduce cît îl agasează.)

BOGDAN: Eu sint, tanti Elvira. Sărut mîna!

VOCEA: Bogdan? Bună, drăguțule! Ce faci la ora asta, închis în casă? Ai cumva vreo vizită și te inoportunez?

BOGDAN: Cum să fii dumneata inoportună? Am eu întîlnire cu cineva, dar scumpa mea mătușică primează!

VOCEA: Cine e, dragă? Vreo fată drăguță? Hai, spune, că m-ai făcut curioasă!

BOGDAN: Zamolxis, bunicul dumatile, cel cu pepenii copti și umflați ca burțile de chiburi, apoi productivitatea muncii și planul de producție.

VOCEA *(intrigată)*: Ce faci, dragă? Te-ai apucat de spiritism? Stai de vorbă cu morții?

BOGDAN: Cu morții, dar și cu viii, tanti Elvira!

VOCEA: Care vii? Bunicul?!

BOGDAN: Vorbeam de productivitatea muncii, tanti Elvira. Ai ceva cu productivitatea?

VOCEA: M-ai supărat, Bogdane. Să știi că am să stau de vorbă foarte serios cu taică-tu.

BOGDAN *(pe acelasi ton)*: Foarte bine faci, tanti, dar să știi că nu ești singura care vrei să vorbești serios cu tata.

VOCEA: Poftim?

BOGDAN: Și decanul vrea să vorbească cu el.

VOCEA: De ce?

BOGDAN: Intr-o anumită împrejurare, i-am spus că a fost mai bine că generalii n-au reușit să-l omoare pe Hitler.

VOCEA *(derutată, neștiind ce să creadă)*:

Și decanul ce-a zis?

BOGDAN: Că vrea să stea de vorbă cu tata.

VOCEA: Lucru la care țin și eu, neapărat.

BOGDAN: La ce anume?

VOCEA *(iritată)*: Să vorbească cu tatăl tău!

BOGDAN *(îngăduitor)*: Tanti Elvira, am spus că generalii voiau să scape de Hitler pentru a salva fascismul. Poți să spui dumneata ce s-ar fi întîmplat mai tirziu, dacă reușeau?

VOCEA *(revenindu-și)*: Bogdane dragă, cu tine se petrece ceva.

BOGDAN: Bineînțeles, tanti Elvira!

VOCEA: Adică?

BOGDAN: Uite, mă-ntreb, dacă prin absurd, să zicem, ar fi nevoie să mai ai o dată grijă de tata, ai mai face-o? *(Acoperind microfonul, se adresează lui Marin.)* Nu vezi că nu mă lasă în pace?

VOCEA: Categoric! A fost un copil deosebit!

BOGDAN: Dar de mine ai avea grijă?

VOCEA: Dar tu, de mine? *(Bogdan se uită la Marin, fără replică.)* Te-am întrebat ceva, Bogdane!

BOGDAN: Da, tanti, am auzit, dar lasă-mă să mă gîndesc.

VOCEA: La ce?

BOGDAN: La foarte multe lucruri.

VOCEA: Adică?

BOGDAN *(uitîndu-se la Marin)*: În primul rînd, că nu știu dacă ești tot atît de cunsecade ca tata; și apoi, aștept să văd ce se va întîmpla după vizita secretarului de stat american în Europa.

VOCEA: Dar ce legătură are vizita asta cu discuția noastră?

BOGDAN: Are. Nu știi dumneata, poate, dar o hotărîre a Dietei japoneze poate influența asistența socială din Chicago, iar o grevă la Liverpool poate provoca scandal la Torino. Cum să n-aibă legătură? Poate nu știi dumneata, dar de avut are...

VOCEA: Așa, care va să zică? Lasă că vorbesc eu cu taică-tu...

BOGDAN *(după ce mătușa include telefonul)*: Sărut mîna, tanti. *(Se întoarce spre Marin.)* Asta-i situația. Toată lumea vrea să vorbească cu tine.

MARIN: Și decanul?

BOGDAN: Și.

MARIN: Despre moartea lui Hitler?

BOGDAN: Mai rău! *(Apoi, serios.)* Se poate, tată? O iei și dumneata ca tanti Elvira?

MARIN: Atunci?

BOGDAN: Au început și la noi discuțiile individuale. Decanul este membru al comitetului de partid și a fost de față.

MARIN: Foarte bine.

BOGDAN Păi, n-a fost chiar așa de bine, că prezența lui l-a stimulat pe Georgescu să-mi pună întrebări.

MARIN : Și ce, te-a deranjat ?

BOGDAN : Într-un fel, da ! M-am prezentat pregătit, cu carnetelul în mână, le-am vorbit despre felul cum studiez, pe cine ajut, cine mă ajută, am zis ceva despre sarcina permanentă pe care o am de îndeplinit, am fost autocritic, am și criticoat pe ici-pe colo, așa cum trebuie. După asta, Georgescu ridică floreta : „en garde !”, fandare și „touché !”.

MARIN : Ce-a zis ?

BOGDAN A zis : „Vreau să-l întreb pe tovarășul Bogdan Ovezea dacă ne-a spus totul.”

MARIN : Și ?

BOGDAN N-am fost inspirat, tată.

MARIN Ce înseamnă să fii inspirat, cînd e vorba să fii sincer ?

BOGDAN Fără îndoială că am fost sincer.

MARIN Foarte bine. Atunci, ce vrea decanul ?

BOGDAN : Probabil, să discute despre sinceritatea mea.

MARIN : Atunci, zi-i, domnule, totul, pînă la capăt. Vrei să mă duc nepregătit la decan ?

BOGDAN I-am răspuns lui Florin Georgescu printr-o întrebare : „Tovarășe Georgescu, vă așteptați să spun chiar totul ?”

MARIN (contrariat) : Din moment ce te-a-ntrebat... Sigur că asta așteptau, Bogdane !

BOGDAN (în încercătură) : Se poate, tată ! Dar, dumneata îmi spui mie chiar totul ? Ți-ai exprimat în fața mea gîndurile, în totalitatea lor ?

MARIN Bineînțeles !

BOGDAN (conciliant) : Tată, nu vreau să te supăr, dar mi-ai transmis întotdeauna gîndul așa, în stare brută, fără să-i dai o formă, să-l cizelezi, să... N-au fost niciodată ideile pe care ai renunțat să le exprimi cu glas tare, chiar dacă le-ai gîndit ? După gîndul inițial, n-a apărut niciodată un altul care să-ți spună „Stop ! Asta-i bine să rămîni numai pentru mine” ? Tată, înțelege-mă, nu sînt absurd, dar cred că nici mamei nu-i spui întotdeauna tot ce gîndești. Știi, am citit undeva că vechii asceți aveau lucruri la care refuzau să gîndească pentru a nu păcătuî nici cu gîndul. Noi, cei de azi, mai gîndim cîteodată și lucruri pe care nu vrem să le comunicăm și altora. Nu că ne-ar fi rușine de gîndurile noastre, dar sînt lucruri care fac parte din universul nostru întîm și care sînt numai ale noastre. Gînduri bune sau rele, dar pe care le păstrăm doar pentru noi, din unele considerente sau poate din egoism...

Îmi este, într-un fel, rușine să recunosc, dar trebuie să-ți spun că eu unul nu v-am spus întotdeauna totul. MARIN (remarcînd pauza făcută de Bogdan) : Zi mai departe !

BOGDAN Să nu înțelegi prin asta că v-am ascuns ceva important ! Departe de mine un asemenea gînd. Am fost sincer întotdeauna, așa m-ați crescut, dar au fost multe situații în care am gîndit asupra unor fapte sau evenimente și mi-am format unele opinii pe care le-am păstrat doar pentru mine.

MARIN : Să-nțeleg, Bogdane, că-ți imaginezi viața noastră ca un zbucium, o permanentă angoasă, în care sinceritatea și nesinceritatea se învîrtesc ca într-o tiribombă, ca-ntr-un joc de călușei, ca...

BOGDAN : Tată, afirm doar că există ceva dincolo de noi. Ceva al fiecăruia, separat, ceva ce aparține Euului, nu Nouă !

MARIN : Valențe filozofice, ai !

BOGDAN Nu rîde, tată ! Fiecare judecă realitatea prin prisma lui, dar cine îi poate garanta că această prismă nu are defecte de șlefuire care vor duce la aberații ?

MARIN : Nu-i greu de răspuns, Bogdane.

BOGDAN : Vrei să spui : filozofia materialistă ?

MARIN : Chiar așa ! (Căutîndu-și vorbele.) E drept că, pentru majoritatea, filozofia materialistă a însemnat ochelari buni pentru a vedea, dar, în același timp, pentru alții a însemnat doar ochelari, două sticle prinse într-o ramă metalică, atît... care să le dea o anume distincție.

BOGDAN : Și cum poți deosebi ochelarii veritabili de ceilalți, tată ?

MARIN : Studiînd, băiatul meu, studiînd !

BOGDAN Ce ?

MARIN Oamenii, natura, viața... pe mine, pe tine, pe ceilalți, considerînd că totul poate fi îmbunătățit, mai bine interpretat și aplicat !

BOGDAN : Orice lege ? Orice teză ?

MARIN Da, atunci cînd faptele oamenilor depășesc preceptele...

BOGDAN Dar în dragoste ?

MARIN (ușor impacientat) : Ce-i cu ea ?

BOGDAN : Dragostea își are și ea legile ei, nu ? Tainele ei ! Cum pot fi ele mai bine interpretate (cu subînțeles), mai bine aplicate ? Dumneata ai zis așa ! Uite, eu o iubesc pe Contesina...

MARIN (curios) : Pe cine ?

BOGDAN : Pe colega mea, Contesina Palangică !

MARIN (mirat) : Contesina Palangică, ce nume, Contesina Pa-lan-gică !

BOGDAN (serios) : Așa o cheamă, tată ! Și are un nume frumos... (cu tandrețe) Contesina !

MARIN Așa, deci o iubești pe domnișoara Palangică?

BOGDAN (*confesiv*): Nu numai atât, tată, vreau ca dragostea mea să fie mai mare decât a lui Romeo pentru Julieta. Spune-mi, dacă știi, cum poate fi iubită o fată mai mult decât a iubit-o Romeo pe Julieta? (*Bogdan se așază pe covor, lângă fotoliul în care stă tatăl său.*) Explică-mi, tată!

MARIN (*serios*): În dragoste nu există jumătăți de măsură. Romeo și-a arătat marea lui dragoste pentru Julieta; să nu uităm nici marea dragoste a autorului față de personajele sale. Concluzia ar fi că Julieta a fost mult mai iubită decât reiese la o primă lectură.

BOGDAN Tată, iar ai distrus toată poezia... de ce ai făcut asta?

MARIN Dar n-am mai spus nimic despre productivitatea muncii, dragul meu...

BOGDAN (*revoltat*): Ba da, ba da! Aducându-l în discuție pe Shakespeare, iar am ajuns la relațiile sociale, la

părinții Julietei care o iubeau, la dragostea lor, a doicii, plus cea a preotului, plus cea a servitorilor și plus a mai știu eu cui... S-a ales praful din florii lui Romeo...

MARIN Dar n-a fost vorba să scriem versuri, Bogdane. Nu mi-ai spus să aleg rimele!

BOGDAN Și cu iubirea mea pentru Contesina, cum rămâne?

MARIN Iubește-o la fel ca Romeo pe Julieta.

BOGDAN Nu mă vrea, tată, deci nu este destul!

MARIN: Nu cred, Bogdane. Orice fată este încântată de dogoarea unei asemenea iubiri. Mama poate să-ți confirme.

BOGDAN Crezi că-i dispusă la o astfel de conversație?

MARIN (*convins*): Este, băiatul meu, fi sigur! Cu tine, este... (*Frământat, Marin trece într-o încăpere alăturată. Bogdan îl privește lung, ușor nelu-merit.*)

ACTUL al II-lea

În biroul său, Marin Ovezea răsfoiește un dosar. Este indispus, agitat, preocupat de cu totul altceva. Privește undeva în gol. Intră Mirela, secretara.

MIRELA (*afășind un zăbnet convențional*): Colonelul Ionescu e pe teren, dar în câteva minute va fi aici locotenentul Minculeț.

MARIN (*iritat*): N-ai înțeles că vreau să vorbesc cu colonelul Ionescu? Ce să vorbesc eu cu locotenentul Minculeț!

MIRELA (*luîndu-i apărarea*): Bine, dar să știți că Minculeț e un tovarăș des-toinic.

MARIN (*măsurînd-o cu privirea*) Nu știu cum e Minculeț ăsta, dar îl scoa-țeti amîndoi pe colonelul Ionescu de unde-oți ști!

MIRELA (*optimistă, în vreme ce-i intinde un plic*): Îl găsim, îl găsim, tovarășe Ovezea. Începeți audiențele?

MARIN (*încuviințează din cap*): Cine ți-a dat plicul ăsta?

MIRELA: O femeie în vîrstă, o bătrînică. Mi-a spus că e o adresă pe care o așteptați.

MARIN (*se ridică grăbit de la birou și face cîțiva pași spre camera secreta-riatului*): E aici? De ce nu mi-ai spus?

MIRELA A plecat. N-a vrut nimic alt-ceva.

MARIN (*revenindu-și*): De toate fleacu-rile mă înțebi, Mirela, iar cînd e un lucru mai... (*Se întrerupe, își dă seama că situația e ridicolă. Privește plicul, preocupat. Revine la birou.*) Să înce-pem. Sînt mulți?

MIRELA De data asta, mai puțini.

MARIN Bine. Găsește-l, te rog, pe maistrul Gică. Pune-mă în legătură cu el cît mai repede.

MIRELA: Îl chem aici?

MARIN: Cheamă-l! Dar, pînă atunci, găsiți-l pe colonelul Ionescu.

MIRELA (*radiînd*): Cu locotenentul Min-culeț!

MARIN Bine, bine! Să vă văd!

(*Mirela iese. Intră o femeie în vîrstă, aproape de șazecei de ani, înfășurată în-tr-o broboadă. E stîngherită, nu-și gă-sește locul. Marin tresare, pînîndu-i-se că seamănă cu Ana Calomfirescu în travesti. Se ridică de la masa de lucru și se apropie de femeie. O urmărește cu atenție.*)

MARIN Poftiți, luați loc!

FEMEIA (*prezentîndu-se*): Eu sînt Oprea Gh. Ioana, născută Cișnelaru, pe tata l-a chemat Dragomir, iar pe mama Păuna.

MARIN (*urmărînd-o cu atenție*): V-as-cult!

FEMEIA Poate o să vi se pară nelalocul lui, dar mi-am zis, fie ce-o fi, eu tot mă duc!

MARIN (*înclemtînd-o, în timp ce-și trage un scaun lângă ea. O privește fix*): Foarte bine!

FEMEIA Nici nu știu cum să vă zic...
MARIN Tovarășe! Așa ne zicem toți.
FEMEIA Așa ne zicem, drept il! Da' acu', spune dumneata, tovarășe, soartă-i asta pe care o îndur eu?

MARIN (*la fel de bănuitor*) Zi-i, măi... culță, că de-aia ai venit aici, la noi, să te ascultăm și să vedem ce și cum.

FEMEIA (*cu greutate*): Mi s-a prăpădit omul în război. La Cotul Donului, zic unii, alții că la Debrețin... ba în Tatra, o ține sus și tare unul de-al nostru, de prin părțile locului, care zice că l-ar fi lăsat într-un bordel cu alți răniți, doi nemți și un ceh.

MARIN (*uitând de bănuiala lui*): Cum să-l lase într-un bordei cu alți răniți?

FEMEIA Așa cum vă zic! N-aveți decît să-l chemați să spună dacă m-a mințit au ba!

MARIN Ziceți mai departe!

FEMEIA: Păi, ce să mai zic? Dacă eu am rămas văduvă la op'sprezece ani!? Și dacă eu, de atunci și pînă acum, n-am mai cunoscut bărbat! Că mi-am zis: „O femeie, chiar de-a fost doar o lună măritată, pînă nu află ce-l cu al ei, nu trebuie să se gîndească la altul. Mai calci strîmb cînd ești fericită, da' la necaz, nu. Mai întii, mi-am căutat bărbatul... mai apoi, nu puteam să-mi fac băiatul de ris. Știți, aveam un băiat... el nu l-a văzut... (*și șterge o lacrimă apărută la colțul ochiului*). Să-l ridicat măcar o dată în brațe. Gîndiți-vă, ce înseamnă tatăl pentru copilul lui?

MARIN (*compătimitor*): Prin cîte poate trece omul într-o singură viață!

FEMEIA: Vedeți! Și știți ce-a însemnat pentru mine să încerc să aflu cine a fost de vină c-a început războiul? Păi, d-asta venisem eu pe lume, femele de la țară, să stau să aflu cine trebuie împușcat c-a făcut războiul? Dar el, bărbatul meu, el cu ce-a fost de vină? Că era falcic ca bradul și harnic ca nimeni altul în sat și s-a stîlnit în floarea vieții, pe meleaguri străine, fără luminare la cap. Spuneți-mi dumneavoastră, care sînteți om luminat și care înțelegeți mai bine ce scrie în ziare și ce spune la radio și televizor, eu cu ce-am păcătuit, cî mi-am înecat tinerețile, ca să primesc asta? Uitați-vă aici! (*li întinde o hîrtie*.)

MARIN (*citește fără grabă. E convins că e vorba de o situație aparte, apoi, cu glas tare*): Deci, Comisia Județeană de Pensii... dacă... cel puțin zece ani de căsătorie... cu drept de contestație în treizeci de zile...

FEMEIA Ați văzut? Dacă aveam zece ani de căsătorie, primeam pensie. Dar eu cîți ani am, tovarășe, de cînd m-am măritat?

MARIN Este vorba de ani de căsnicie dinainte de a se fi întîmplat nenorocirea.

FEMEIA: Și am greșit că mi-am stors ochii și sufletul de fată cînstită, crezînd că doar-doar s-o întoarce și-al meu? Ce, alții nu s-au întors cînd nu-l mai aștepta nimeni?

MARIN N-ați greșit, dar aveți pensia dumneavoastră, de ce doriți să obțineți pensie de văduvă de război?

FEMEIA: Acum, nu de pensie e vorba, tovarășu', că de descurcat m-am descurcat eu, și nu știu care e ăla care cu adevărat nu se descurcă...

MARIN Atunci?

FEMEIA: Vedeți că n-ați înțeles? Păi, uite ce zic ăștia de la pensii! Că, dacă aveam zece ani de căsnicie, era bine, iar dacă am avut numai o lună de „conviețuire“, nu mai e...

MARIN Așa-i legea.

FEMEIA Dar legea n-o fac oamenii? Și dacă eu îți mărturisesc dumitale, ca la copilul meu, că luna aia de „conviețuire“ a însemnat pentru mine căsătoria vieții mele?! Adică vreți să spuneți că una care s-a certat cu bărbatul și s-au bătut în parte, 'ai să zicem, da' a stat cu el zece ani, se cheamă c-a fost căsătorită? Dar eu, eu, care-am trăit cu el în gînd o viață întreagă, cu ce mi-s vinovată ca să mă-nscrie ăla de la pensii c-am „conviețuit“ doar o lună? Nu credeți că o femeie poate trăi o singură zi cu un bărbat, și-apoi să-l păstreze în gînd toată viața?

MARIN (*se învîrte suspicios în jurul ei, încă o dată*): Deci, solicitați o rectificare a deciziei? O reformulare?

FEMEIA: Da. Pentru că ce se zice e una, dar cînd e scris pe hîrtie, e alta. Așa zicea al meu...

MARIN: Să vedem ce e de făcut. Feciorul e bine? Aveți ceva necazuri?

FEMEIA: Mulțumesc de întrebare. Fecioru-i bine, și-i leit taică-su. Necazuri? Am avut, că l-am crescut singur. Acum e mare și-i om la casa lui. Acum mă ajută el, cum poate... Da' acu', că m-ați înțeles, eu tot nu știu ce să cred... să cred ce zice ăla de prin părțile noastre, că l-ar fi lăsat cu doi nemți și-un ceh... s-or fi luat la bătaie între ei... dar n-aveau de la ce, că și ăia tot oameni ca el trebuie să fi fost, n-aveau ce împărți, iar cînd ești pe ducă, nu-ți mai sare țandăra...

MARIN: Știu și eu ce să mai zic?

FEMEIA Și acu', pentru mine, mai are vreo importanță c-am aflat cine-a fost de vină și-a făcut războiul?

MARIN: Are mare importanță și pentru dumneata, și pentru mine, și pentru nepotul dumitale, și pentru fiul meu...

(Împăcată de explicațiile lui Marin, femeia se retrage. Reîntră Mirela, radioulă.)

MIRELA V-am spus eu, tovarășe Ovezea! Locotenentul Minculeț a și venit. Să intre?

MARIN (nehotărît): Păi, de Minculeț aveam eu nevoie?

MIRELA (schimbînd vorba): Acum citeva minute, o femeie, Ana Calomfirescu, mi-a spus să nu vă deranjez, dar să vă comunic că întîlnirea pe care ați stabilit-o va avea loc astă-seară.

MARIN (uimit): Ce întîlnire?

MIRELA Astă-seară, la opt fără cinci.

(Marin se ridică grăbit. Mirela încearcă să-i explice că Ana Calomfirescu a plecat, dar Marin deschide ușa. Întră locotenentul Minculeț, crezînd că el este cel invitat.)

MINCULEȚ: Să trăiți, tovarășe Ovezea! Sînt locotenentul Iulian Minculeț, raportează...

(Nedumerit, Marin se oprește, în vreme ce Mirela e numai zîmbet.)

MIRELA S-aduc două cafele, tovarășe Ovezea? (Fără să aștepte încuviințarea șefului, iese.)

(Locuința soților Ovezea. Sună telefonul. Bogdan își întrerupe studiul și conectează receptorul la echipamentul electronic. Se aude vocea lui Cristian și muzică.)

CRISTIAN Salut, bătrîne!

BOGDAN Salut! Dă-i drumul repede, că sînt ocupat.

CRISTIAN I-am dat! E-n drum spre tine. Ține-te bine!

BOGDAN: Cum adică?

CRISTIAN Trebuie să sune la ușă dintr-un moment într-altul. Am făcut tot ce-a depins de mine ca să...

BOGDAN: De la John ce știri mai ai?

CRISTIAN Nu contează!

BOGDAN Cum așa? Dar de la Hans?

CRISTIAN Ți-am spus, nu contează. Tot lanțul se prăbușește dacă nu reușești s-o convingi.

BOGDAN: Ascultă, bătrîne! O problemă serioasă, de viață și de moarte, se poate compara cu un capriciu de iubire?

CRISTIAN: Tot ce știu este că tinăra îndrăgostită refuză să mai decodifice ceva pînă nu-și clarifică problema personală.

BOGDAN Deci, interesul personal mai presus de orice?

CRISTIAN Știu eu? Se pare că în dragoste așa e. (Se aude soneria. Bogdan

rămîne cîteva clipe cu receptorul în mînă.) Ai zice ceva?

BOGDAN: Am zis.

CRISTIAN Ce?

BOGDAN C-a venit! Salut

(Fără a mai aștepta replica lui Cristian, Bogdan închide telefonul și se duce să deschidă ușa. Întră Camelia. Are un fes tras pe frunte, iar gîtul îi este înfioșat cu un fular. I se văd ochii, care-l privesc înlăuntrul pe Bogdan.)

CAMELIA (hotărîtă, vorbind răgușit, dezgrațos): Îmi respecti munca?

BOGDAN Da!

CAMELIA Ești mulțumit de apartul meu?

BOGDAN Da!

CAMELIA Ți place caracterul meu? (Face un pas înainte, în timp ce Bogdan bate în retragere.)

BOGDAN Da!

CAMELIA (continînd înaintarea): Sînt o bună colegă?

BOGDAN Ești!

CAMELIA Și o bună prietenă?

BOGDAN Și, și!

CAMELIA (aruncîndu-se spre el ca o furtună, luîndu-l de gît și vorbind din ce în ce mai greu): Atunci, înseamnă că mă iubești! Mă iubești! (Fără puțință de scăpare, Bogdan se trezește sărutat de năvalnica vizita-toare.)

(Biroul lui Marin Ovezea. Acesta, depășit de situație, bea cafea cu locotenentul Minculeț.)

MINCULEȚ: Și cum rămîne, tovarășe Ovezea? Șeful meu va crede că n-am fost în stare să rezolv, în lipsa lui, o problemă (imitîndu-l pe șef, fără a-l caricaturiza): „Cum, măi Minculețule, te las eu, aici, la puptrul, și tu vii cu văicăreala?” Dați-mi o șansă, vă rog!

MARIN: Care anume?

MINCULEȚ: Aceasta de-a rezolva ceea ce poate șeful meu. Vă rog, tovarășe Ovezea, să încerc și eu, dați-mi șansa asta.

MARIN (frămîntat): Cu multă plăcere aș face-o, dar nu e nevoie de vreo acțiune, cît mai ales de un sfat.

MINCULEȚ (derutat): Cum adică, de un sfat?

MARIN Așa cum îți spun. Ai citit piesa *Romeo și Julieta*?

MINCULEȚ (ezitînd): Am văzut piesa, am văzut filmul, dar n-am citit-o. Recunosc, de ce să mi se spună vreo dată, păi, vezi, măi Minculețule, păi vezi... Nu, n-am citit-o!

MARIN Și eu o știu ca și tine, nu-ți face probleme. Ei bine, n-am nevoie

de Romeo, ci de Capulet sau de Montague.
MINCULEȚ: Atunci, pun mîna pe stație și vă fac legătura cu...
MARIN: Așa!
MINCULEȚ (*pune în funcțiune stația portabilă*): Sint 02, sint 02, apel pentru 01, recepție!
VOCEA COLONELULUI IONESCU: Spune, Minculețule, te-ascult!
MINCULEȚ (*intorcîndu-se spre Ovezea*): Dacă vorbesc în clar, să fi văzut necazul de pe lume! Așa, „Spune, Minculețule, te-ascult!” (*Continuînd mesajul prin stația de emisie-recepție*). Vă caută 200, 200 vă caută!
VOCEA: Întrebă dacă e cazul să mă întorc la bază. Mă aflu în cercetare la fața locului, știu unde...

(*Marin intervine, făcîndu-i semn locotenentului să-l lase să-și vadă de treabă.*)

MINCULEȚ: Nu-i nevoie. Aici 02, terminat!
VOCEA: Bine, Minculețule!
MARIN (*preluînd tonul colonelului Ionescu*): Bine, Minculețule! (*Se ridică și-l strînge mîna.*)
MINCULEȚ (*nu cedează*): Dar să știți că nici șeful meu n-a citit piesa lui William Shakespeare *Romeo și Julieta*.
MARIN: De unde știți?
MINCULEȚ: Zic și eu așa, teatrul se citește greu, tovarășe Ovezea.
MARIN (*gînditor*): Poate că ai dreptate. Numai că el, colonelul Ionescu, a cunoscut atîtea familii Capulet și Montague... Oricum, spune-l șefului tău că ai făcut o impresie bună, că așa am zis eu (*marșînd*), măi, Minculețule!
MINCULEȚ: Să trăiți!

(*Apare Mirela, numai ochi.*)

MIRELA: Tovarășu' Petrică Dumitru a fost propagandist la... vă știu bine, de la instructajele pe care le-ați ținut.
MARIN (*se așază la masa de lucru, la fel de preocupat*): Ce știți de maestrul Gică? !
MIRELA: Peste un sfert de oră va fi aici. Nu mai aveți nevoie de colonelul Ionescu?
MARIN: Nu.
MIRELA: Nici de locotenentul Minculeț?
MARIN: E un tip destoinic, dar nici de el nu am nevoie acum. Cum vine maestrul Gică, mă anunți imediat.

(*Locuința soților Ovezea, Bogdan vorbește la telefon cu matusă-sa, cuplînd și echipamentul electronic: Camelia, profitînd de situație, se alintă pe lângă el. Bogdan se află într-o postură deficilă, neputînd să se opună avansurilor Cameliei.*)

VOCEA MĂTUȘII Bogdan? Ce faci, dragă, dormeai?
BOGDAN (*încearcă s-o îndepărteze pe Camelia*): Nu, tanti, discutăm cu un șef de stat despre chiriile ce se vor practica într-un oraș ce-o să se construiască în cosmos!
VOCEA (*pe un ton surprins*): Ei, Doamne ferește! Spune-mi, taică-tu este acasă?
BOGDAN: Nu, e la o întîlnire cu decanul!
VOCEA (*curioasă*): De ce?
BOGDAN: Pentru că dumneata sau altcineva i-a spus că fac afaceri cu primarul de care-ți vorbeam că va construi un oraș în cosmos.

(*Din ce în ce mai surprinsă, Camelia devine interesată de conversația propriu-zisă și lasă deoparte avansurile pe care i le făcea.*)

VOCEA: Cum, dragă, și-acolo se va plăti chirie?
BOGDAN: Bineînțeles, tanti, dacă e s-o luăm așa, numai drumul înseamnă o avere! Transportul costă enorm. Cosmos, cosmos, dar și acolo există *the first and the tourist class*! Vrei să te muți în altă lume, ce să-i faci, altă lume, alți bani! *Please*, tanti Elvira, am lingă mine un oșpete de seamă...
VOCEA: Atunci, lasă vorbăria și notează!
BOGDAN (*îi face semn Cameliei să ia o hîrtie pe care să noteze ce-l va dicta el*): Te ascult, tanti dragă!
VOCEA (*răsfoind o carte de preparare a băuturilor în casă*): Așa, vin de mure, vin de măceșe I. vin de măceșe II, vin de cîtină albă I...
BOGDAN (*preluînd*): Vin de cîtină albă II...
VOCEA (*împăciuitoare*): Vezi că te grăbești? Uite, am găsit vin de coacăze negre. I-am spus, nu o dată, tatălui tău ție ți-ar fi bun un vin de coacăze negre. Aducea el odată un vin de coacăze, o nebunie!
BOGDAN: Așa, tanti! Are cîteva sute de grame de coacăze negre. Să vezi ce vin facem. Dar nu știu de unde luăm butoaiete în care să ținem vinul, pe care, bineînțeles, îl facem *fifty-fifty*.
VOCEA: De cîte ori să-ți atrag atenția că eu vorbesc serios?
BOGDAN: Încerc și eu să te mai desțind.
VOCEA (*bombănînd*): Bine, bine... Așa... Mai întii, se aleg fructele, înlăturîndu-le pe cele stricate...
BOGDAN: A, nici o grijă, la noi C.T.C.-ul nu scapă nimic!
VOCEA: Iar ai început?
BOGDAN: Tanti...
VOCEA: Bine, bine... se curăță de codițe, de frunzulițe și de alte corpuri stră-

Ine... Damigeană se leagă la gură cu tifon.

BOGDAN (acoperind receptorul și adre-sindu-se Cameliei): Așa te-aș lega și eu...

VOCEA: Ai zis ceva?

BOGDAN: Nu, tanti, te ascult.

VOCEA: După mutare, se pritocește din nou...

BOGDAN: Deci, mai trebuie o damigeană?

VOCEA: Bineînțeles, Bogdane, și mai e necesară și puțină răbdare. Se lasă apoi la fermentat încă o lună.

BOGDAN: Și vinul când îl bem, tanti?

(În biroul său, Martin Ovezea discută cu Petrică Dumitru, un bărbat de patruzeci, patruzeci și cinci de ani. Tip de intelectual, poartă ochelari, pe care și-i aranjează din oind în cind.)

DUMITRU: Ei mă tot iau peste picior, „la zi-le mata, nea Petrică, d-alea de pe vremea lui von Mackensen”. Dă! draguții de ei nu știu că dumneavoastră ne-ați spus să nu păstrăm arhivele ca pe un scop în sine, să le folosim, să le facem cunoscute. Draguților, le spun eu, iar sințeti nepregătiți și vă fofilați.

MARIN (dornic să scape de interlocutor): Da, unii se mai fofilează!

DUMITRU: Păi, draguților, să nu uităm că, în baza ordinului comandantului von Mackensen din 3 martie 1917, militarii din trupele ce ocupaseră temporar România aveau dreptul să trimită în Germania lădițe cu alimente în număr nelimitat, cu o singură condiție, draguților, ca o lădiță să nu depășească zece kilograme. (Zimbând malițios.) He, he, he! Zece kilograme înmulțit cu infinit! (Apoi, grav.) Hrană luată de la gura copiilor. Copii fără hrană și fără tați...

MARIN: Da, aveți dreptate.

DUMITRU (prinzând curaj): Păi, așa îi spun și eu tovarășei propagandiste, tovarășa Palangică, e bine să nu uităm că numai în primul război mondial din țara noastră s-au ridicat peste două milioane de tone de cereale și furaje. Și-apoi, petrol, lemn, sare...

MARIN (care a tresărit auzind numele Palangică): Sint într-adevăr date la care trebuie să reflectăm. Am să discut și eu cu tovarășa Palangică.

DUMITRU: Eu le-am spus: draguților, nimănui dintre noi nu-i poate fi indiferent faptul că Germania a luat peste 480 000 de tone de griu, peste 200 000 de tone de porumb, că austro-ungarii au luat și mai mult...

MARIN: Tovarășe Dumitru, mi-ar face plăcere să aprofundăm această discuție. O vom face, astăzi nu mă simt prea bine, credeți-mă.

(Acasă la soții Ovezea, Bogdan și Camelia. Întră Iulia, care s-a întors de la serviciu. Camelia este vizibil supărată.)

IULIA (uitându-se atent la Camelia): Bogdane, ceva mă face să cred că ai avut o comportare nu tocmai politicoasă cu musafirul nostru.

BOGDAN: Mamă, Camelia este un colaborator al meu, și nicidecum un musafir mofturos. Atita doar că-i puțin cam răcită.

IULIA (neluîndu-l în seamă, înceapă să se apropie de Camelia): Ai temperatură?

CAMELIA: Sint doar răgușită!

IULIA (adresându-se mai mult lui Bogdan): Și la ce colaborați, dragii mei?

BOGDAN (în doi peri): Ne pregătim să mergem cu colindul!

IULIA (dorind să potolească spiritele): Nuci și covrigi vă pot oferi și eu.

BOGDAN: Altceva așteptăm de la senatorii și parlamentarii pe care vrem să-i colindăm.

IULIA (puțin mirată): E normal.

CAMELIA: Tocmai de aceea am luat o astfel de hotărâre.

BOGDAN (caustic): Mai ales că ești în voce!

IULIA: Și unde le veți ura!? La domiciliu sau la locul de muncă?

BOGDAN (privind-o binevoitor pe Camelia, pentru care se pare că vorbește în mod special): Glasurile noastre se vor auzi pretutindeni. Vom spune lumii că noi, tinerii, dorim pace.

CAMELIA (se înflăcărează și bate din palme): Bravo!

BOGDAN: Parlamentarii vor auzi glasurile noastre tinere. Uniți, am adunat date din întreaga lume, iar cu ajutorul unui microcalculator electronic am descifrat intențiile oamenilor de stat.

IULIA: Care intenții? La ce fel de date te referi?

BOGDAN: Nu e un secret, mamă. Eu, Camelia, Cristian, John, Amadeo, Hans și mulți alți tineri care gîndesc ca noi am strîns din cuvîntările parlamentarilor din diferite țări acele date care se citesc printre rînduri, acele date care, puse cap la cap, ne-au dus la niște concluzii uimitoare privind viitorul omenirii.

IULIA: Și la ce folosesc toate astea?

BOGDAN: În felul acesta, am aflat care sint zonele „calde” ale omenirii, știm, cu aproximația calculului statistic, unde poate izbucni o nouă conflagrație care, oricînd, poate duce spre una mondială.

IULIA: Sințeti voi în stare de așa ceva?

BOGDAN: Da, mamă.

IULIA: Tata știe ceva de aceste preocupări?

BOGDAN (șiret): Mamă, am vrut să cunosc întâi părerea ta.
IULIA: Sînt gînduri frumoase, gîndurile generației voastre. Dar, spune-mi, ce veți face dacă demersurile voastre vor rămîne fără ecou?
BOGDAN: Dacă nu ne vor asculta, ne vom adresa familiilor lor, soțiilor, copiilor, nepoților. E imposibil să nu găsim înțelegere undeva. Cum crezi că va reacționa un parlamentar bunic cînd va fi întrebare de preaiubitul nepot? „Grand-father, cînd vom sări în aer?”

(În biroul său, Marin discută cu Sandu Gheorghe, un tîp blond, pletos, cu mustață pleoștîță. Marin întoarce picul Anei Calomfirescu pe o parte și pe alta.)

SANDU (care își freacă mai tot timpul mințile, ori își așază mustața): Era instruirea cu dumneavoastră. Eu m-așez în primul rînd, gata să notez tot, să nu scap vreo vorbuliță. Cînd colo, mi s-a terminat pasta la pix! Și mi se părea că vă uitați numai la mine. Și dă-l și scrie, pagină după pagină...

MARIN (oarecum înveselit): Ca să nu scăpați vreo idee!

SANDU (grav): Tovarășe Ovezea, parcă scriam cu sîngele meu, credeți-mă...

MARIN (întrerupîndu-l): Și cum v-ați înțeles cu Marinescu?

SANDU: Cum v-am spus! Mai contractez cincizeci de kilograme de corcodușe. „Nea Sandule, mi-a zis, luîndu-mă de braț, dom'le, să nu ridicăm ștacheta muncii prea sus, că s-ar putea să n-o mai ajungem.”

MARIN Drept e, că el de puține ori a ajuns-o! Și cum a rămas cu lunca?

SANDU M-a trimis la tovarășul Nicolescu. Am plecat, lăsîndu-l satisfăcut că achizițiile au crescut cu cincizeci de kilograme de corcodușe.

MARIN Și?

SANDU M-am dus la tovarășu' Nicolescu, care nu era deloc dornic să mă cunoască.

MARIN Da?

SANDU Auzise că am făcut parte din comitetul oamenilor muncii la ferma „Trei cătune”. „Ziceți, ziceți, tovarășe Sandu, că un om cu experiența dumneavoastră n-a bătut drumul degeaba”.

MARIN Așa!

SANDU Corect, pînă aici. Și-ncep: „Tovarășe Nicolescu, eu muncesc la stația de pompă de cînd lucrez cu tovarășu' Marin Ovezea. Atunci am instalat noi stația de pompe, cu dublu scop: mustește apa în luncă — o aruncăm în rîu; e secetă în luncă — secăm rîul și udăm porumbul.”

MARIN (ușor jenat): Și ce-a zis?

SANDU „Ați făcut și voi ce-ați putut!”

MARIN Are dreptate.

SANDU Și eu i-am spus la fel: „Aveți dreptate, tovarășe Nicolescu, dar acum trebuie să încercăm mai mult”. El: „Ziceți, tovarășe Sandu, ziceți!”

MARIN Și-ai zis, nu?

SANDU: De zis, am zis, dar știți la ce rezultat am ajuns?

MARIN Dacă-mi spui...

SANDU: Am mai contractat cincizeci de kilograme de corcodușe!

MARIN Dar cîți corcoduși ai dumneata?

SANDU: Nici unul, tovarășe Ovezea. Dar, dacă pentru ei e mai importantă cantitatea de o sută de kilograme de corcodușe, în timp ce o luncă zace nemuncită, și corcodușele mele îi fac fericiri, somnul dulce și visele frumoase, îi las să viseze, tovarășe Ovezea. Păi, credeți că toți activiștii sînt ca dumneavoastră? Om de acțiune, minte limpede, incoruptibil, om de omenie...

MARIN (domolîndu-l): Bine, bine... Voi interveni la tovarășul prim-secretar. (Notînd.) Deci, e vorba de ferma...

SANDU Ferma „Trei cătune”, tovarășe Ovezea... Sandu Gheorghe, mă cunosc toți! Păi, să-mi spună mie tovarășul Nicolescu: „Nea Sandule, zi mersi că merge treaba și așa... Mai las-o încolo de luncă, nu vezi că stăm prost cu achizițiile?” Merită altceva decît corcodușele acre pe care nu le am? Nu merită. Sau, dacă merită, nu puteam să-i spun ce. Și după cum nu întotdeauna spunem chiar tot ce gîndim, i-am dat și eu înainte cu corcodușele...

(Acasă, un moment de intimitate între mamă și fiu. Iulia stă într-un fotoliu, iar Bogdan își ține capul pe genunchii ei.)

IULIA (în vreme ce-i mîngîie părul): De ce nu-ți place fata asta? E tare simpatică.

BOGDAN (ridicîndu-și capul și imitînd-o pe Camelia, se apropie de Iulia și-i vorbește răgușit, dizgrațios): „Îți place caracterul meu? Sînt o colegă bună, o bună prietenă, trebuie să mă iubești”... (Își îmbrățișează mama cu tandrețe.) Eu o iubesc pe Contesina, mam', ca un nebul, iar ea nu mă bagă în seamă. Și, din cauza asta, nu mai pot lucra la terminalul de care-ți vorbeam.

IULIA (schimbînd vorba): Și ce-i cu terminalul ăsta?

BOGDAN (aprinzîndu-se): Mamă, vrem să facem un terminal al adevărului, aici, la București. Ne ajută și John, și Hans, și Amedeo...

IULIA: Visător, ca taică-tău!

BOGDAN (părinđ surprins): Tata — visător?

- IULIA : Oupă! După el, Pământul, Soarele, Luna, Calea Lactee sînt plămădite din adevăruri și vor străluci atîta vreme cît va exista adevărul. Metafora lui e reușită, dar realitatea...
- BOGDAN : Dar, mam', crezi că din minciună s-a clădit vreodată ceva?
- IULIA (*îl privește fără replică. După o scurtă pauză, îi răspunde hotărîtă*) Niciodată, Bogdane! (*Apoi, ea pentru sine.*) Iar cel care încearcă asta e de compătimit, nu de urîat! (*Se îndreaptă spre masa de lucru. Schimbă vorba.*) Deci, nu mai vrei ciinele dalmatien?
- BOGDAN : Nu, mamă, voi folosi altfel banii... E mai important acest terminal. (*Se apropie de Iulia, care e pregătită să scrie.*) Ai treabă?
- IULIA : Da, lipsește o piesă de la dosarul nostru, pe care trebuie s-o „întocmesc” eu.
- BOGDAN (*surprins*) : Ce dosar?
- IULIA : Al meu, al tatei, al tău... al nostru! O completare a autobiografiei.
- BOGDAN : Vorbești în sens figurat, mam'? Sper...
- IULIA : Din moment ce viața poate fi comparată cu o piesă de teatru, în care personajele principale sîntem noi, cei care, la fiecare mișcare în scenă, răspundem printr-o mișcare, la fiecare replică, printr-o replică, la tăcere, prin tăcere, toate astea cu sens crezi că pot avea?
- BOGDAN (*o privește lung, parcă nevîndu-i să creadă, arată spre hîrtia din fața Iuliei*) : Și-ai să arăți, acolo, totul? Fiecare mișcare, fiecare replică?
- IULIA : Da, așa s-ar cuveni...
- BOGDAN : Fiecare moment de abținere, de tăcere?! (*Iulia încuviințează din cap.*) Dar, mam', scumpa mea, fă-mă să înțeleg, știi tot ce se pebrece în mine? Gîndurile mele, frămîntările mele? Poate că unele sînt nemărlurisite... Și-apoi, mam', cu tata cum rămîne? (*Se ridică, se plimbă prin încăpere.*) Vei scrie acolo: sînt căsătorită din anul..., am un copil în vîrstă de..., îl cheamă..., cum îl cheamă, soțul meu e Marin Ovezca, mă iubește... cît mă iubește...?
- IULIA (*rizind*) : Stai puțin, că nu-mi cere nimeni să spun cîte kilograme cîntărește dragostea lui Ovezca pentru mine.
- BOGDAN : Atunci, mam', dacă nu mergi pînă la capăt, de ce mai completezi hîrtia asta, care, după cîte înțeleg, e foarte importantă?
- IULIA (*tandră*) : Bogdane, o autobiografie înseamnă viața cuiva, așa cum vede sau crede el că stau lucrurile... O autobiografie nu înseamnă prezentarea romanțată a unei vieți și nu e firesc —
- nu? — să-nscriu în ea ce poate fi indoielnic, neclar?
- BOGDAN : Să-nțeleg, mam', că mai există alt gen de autobiografii, pe care le știm doar noi?
- IULIA : În ultimele zile, și eu m-am gîndit mult la ceea ce spui tu. Îmi cunosc bărbatul poate mai bine decît mă cunosc pe mine, iar despre fiul meu știu că este un „cumul”, parcă așa zici tu în termeni tehnici, un „cumul” din ce avem noi mai bun. Noi, cei doi Ovezca-seniori.
- BOGDAN : Așadar, care e rostul autobiografiilor?
- IULIA : Lucrurile sînt ceva mai complexe; însă de-ar fi doar singurul motiv de a ne aminti cine sîntem, de a ne aminti ce vrem, ce-am năzuit și ce-am reușit să facem, și tot e bine să le rescriem din cînd în cînd.
- BOGDAN : Și ce vei face cu ea după ce va fi gata?
- IULIA : O voi pune pe noptiera tovarășului Marin Ovezca, s-o citească și el. E bine s-o citească...
- BOGDAN (*cu ironie simpatică*) : Vasăzică, e oportun să ne recitim din cînd în cînd, între noi, autobiografiile !... (*Iulia îl îmbrățișează.*)
- (*În biroul său, Marin Ovezca conduce spre ușă o femeie de aproape treizeci de ani, îmbrăcată excentric, fardată exagerat.*)
- SCENARISTA : Auzisem despre dumneavoastră că sînteți un lord, un campion al *fair-play*-ului... Altfel, lumea e dolidora de farsori, de magicieni de modestă condiție... Și scenariile mele zac!
- MARIN (*împăcutitor*) : V-am spus unde trebuie să vă adresați!
- SCENARISTA (*nu cedază*) : Apropo! Nu se poate să nu cunoașteți pe cineva la casele de filme! (*Marin continuă s-o invite spre ușă.*) Pe cineva din consiliul casei? Nu? Dumneavoastră, care sînteți un lord, un tip *fair-play*, nu se poate... (*Marin ridică dezarmat din umeri.*) Dar pe cineva din comisia cinematografiei? Credeți-mă !... (*Se apropie din ce în ce mai mult de el.*) Sînt atîția farsori, rar mai găsești un lord, un tip *fair-play*...
- (*Un ciocnîl scurt în ușă, intră maistrul Gică, un bărbat de statură athletică, de aceeași vîrstă cu Marin.*)
- MAISTRUL GICĂ : Să trăiți! M-ați chemat? (*Remarcînd situația neobișnuită, încearcă să se retragă.*) Să... trăiți!
- MARIN : Intră, intră, tovarășe Gică! Îți prezint o scenaristă valoroasă. Dumneata, care ai făcut film, ești cel mai potrivit.

SCENARISTA (*din ce în ce mai interesată*): Ați făcut film?

MAISTRUL GICĂ (*surprins de înfrățirea scenaristei*): Păi, nu vedeți ce profil am?

SCENARISTA (*examîndu-l*): Jur că sînteți Paul Newman, un profil superb, de lord veritabil...

MARIN (*completînd*): Tip *fair-play*!

MAISTRUL GICĂ: Și, cu profilul ăsta, au ajuns la concluzia că sînt bun pentru cărat proiectoare.

SCENARISTA (*dezamăgită*): Glumiți!

MAISTRUL GICĂ: Chiar că e o chestie de glumă!

SCENARISTA: Și nu mai faceți film?

MAISTRUL GICĂ: Ba da! De dimineață și pînă seara, dau motor și stop. Producții super...

SCENARISTA: Nu vă interesează un scenariu?

MAISTRUL GICĂ: Păi, ce să fac cu el? N-auziti că le am pe-ale mele?

MARIN (*o conduce spre ușă*): Faceți așa cum v-am spus. Ne oprim aici, da? (*Scenarista iese.*) Ia loc, ce-ai rămas așa pironit? (*Maistrul Gică se așază, privind sperlat spre ușă. Marin se plimbă prin încăperea. Ține în mînă plicul de la Ana Calomfirescu.*) Nea Gică, crezi că există ceva ce să nu ne fi spus unul altuia, ceva... „dincolo de noi”?

MAISTRUL GICĂ (*surprins*): Eu știu că lucrați la proiecte mari, și-am fost mereu alături de dumneavoastră... Dincolo de noi, ați spus?

MARIN: Exact!

MAISTRUL GICĂ (*sigur*): Nici vorbă, tovarășe Ovezea... Așa, vreo chestie, știu eu... (*Revenind.*) Nu, păi ce chestie poa' să fie?

MARIN: Ei, așa, vreuna mititică...

MAISTRUL GICĂ: Dacă trebuie, s-o mai găsi p-ici-pe colo cite ceva.

MARIN: S-aud.

MAISTRUL GICĂ: Dar n-are nici o importanță, zău așa... mărunțișuri.

MARIN: Hal, zi una!

MAISTRUL GICĂ (*făcîndu-se că nu înțelege*): Una, între noi doi?

MARIN: Asta vreau!

MAISTRUL GICĂ: Fără supărare?

MARIN: Fără!

MAISTRUL GICĂ: M-ați întrebat odată de ce am plecat din sat. V-am spus că am vrut să învăț o meserie.

MARIN: Și n-a fost așa?

MAISTRUL GICĂ: Nu prea.

MARIN: De ce?

MAISTRUL GICĂ: Păi, eu aveam o calificare. Eram țăran. Mă pricepeam la crescutul animalelor, la cultivatul ogorului.

MARIN: Și-atunci?

MAISTRUL GICĂ: E greu să explic. Motive au fost multe. Dacă țineți cu adevărat să știți, vă spun...

MARIN: Spune, nu mă mai fierbe atîta. MAISTRUL GICĂ: Eram copil și împreună cu cei doi frați ai mei îl ajutam pe tata. Cînd și cînd, ne trezeam cu el oftînd și aprinzîndu-și cătrînit cite o țigară. Știți, tata nu fuma decît la supărare. Trăgea din țigară și ne zicea: „Iar l-am visat pe moșul meu”. „Unde, taică?” — îl întrebam noi. „Punea boii la plug să are pămîntul din obștea veche”...

MARIN: Nu pricep. Era un vis frumos.

MAISTRUL GICĂ: Frumos, n-aș putea spune altfel, dar și cînd Șerban, frate-meu mai mare, s-a încurcat la un chef cu prietenii, tata l-a visat pe moșu-său cinci nopți, arînd pămîntul din obștea veche, necăjit pe Șerban și pe noi că nu ne ținem de treabă, că pămîntul e darnic, dar cu cel care-l udă cu sudoarea frunții.

MARIN: Și vrei să spui că din cauza viselor ăstora n-ai mai rămas în sat?

MAISTRUL GICĂ: Și din cauza asta! (*Marin se oprește în fața lui și-l privește fix.*)

MARIN: Spune-mi, ai mai văzut-o pe Cornelia?

MAISTRUL GICĂ: Ce v-a venit?! Eu, de ce s-o văd?

MARIN: Așa, întîmplător.

MAISTRUL GICĂ: Nu, de-atunci, che! Așa e, ce chestie, că eu v-am făcut cunoștință...

MARIN: Mai știi ceva de ea?

MAISTRUL GICĂ: Nu, așa, chestii d-astea simple, că are un copil, că...

MARIN: Vrea să mă întîlnesc cu ea astă-seară. Ce părere ai?

MAISTRUL GICĂ (*derutat*): Pe mine mă întrebați?

MARIN (*sincer*): Păi, pe cine? Nu mi-ai prezentat-o dumneata?

MAISTRUL GICĂ: Ba da! Dar atunci era altă chestie.

MARIN (*reluîndu-și plîmbarca prin încăperea*): Da, era altă chestie, e drept!

MAISTRUL GICĂ: Și, la urma urmelor, de ce să n-o întîlniți? E o femeie pe care ați... cum să zic, ați cunoscut-o...

MARIN: Am iubit-o, Gică dragule!

MAISTRUL GICĂ: Așa, așa! Ați iubit-o! Că n-a ieșit, n-a ieșit, așa e viața, nu? Că doar nu v-o fi frică că vă stricați dosarul?

MARIN: Mai știi?

MAISTRUL GICĂ: Un dosar ca al dumneavoastră nu se strică așa cu una-cu două, tovarășe Ovezea. Și doar nu v-o chema să vă întrebă dacă ați iubit-o?!

MARIN: Te-am chemat ca să-mi răspunzi, nu să-mi pui întrebările la care nu mi-am găsit răspuns.

MAISTRUL GICĂ (*dumîrîndu-se*): Păi, de ce nu spuneți așa, tovarășe Ovezea?! Spuneți așa: „Maistrul Gică, fosta mea prietenă Cornelia, pe care

dumneata o ști, că mi-ai prezentat-o, vrea să mă întâlnească. Dumneata ce părere ai, să mă duc sau nu, îni stric sau nu dosarul? Asta e chestia!"

MARIN: Deci?

MAISTRUL GICĂ (*preluind mersul prin încăperea, în timp ce Marin stă în fotoliu*): Deci, dacă dumneavoastră vă este frică să nu vă stricați dosarul... știți, e câteodată așa o chestie, cînd ne e frică... Atunci, lăsați că mă duc eu, tovarășe Ovezea!

MARIN: Unde să te duci?

MAISTRUL GICĂ: S-o întilnesc pe Cornelia! Mie nu mi-e frică că-mi stric dosarul...

MARIN: Nu?

MAISTRUL GICĂ (*hotărît*): Nu.

MARIN: Și dacă află Aristița?

MAISTRUL GICĂ: Nevastă-mea?

MARIN: Doar nu scenarista care plecă?!

MAISTRUL GICĂ: Păi, tovarășe Ovezea, nu e nici o chestie. Eu îi spun: Aristița, neică, m-a chemat Cornelia lui nea Ilie Busuioc și mi-a zis... sau mi-a făcut... Păi ce, credeți că eu las lucrurile încurcate?... Da', mai întii să vedem despre ce e vorba. (*Marin rămîne tăcut în fotoliu. Maistrul Gică*

se așază și el.) Și tot nu înțeleg ce chestie poate să fie. Ce vă frîmîntă?

MARIN: Zilele trecute, Iulia îmi spunea de-o piesă care lipsește la dosarul meu.

MAISTRUL GICĂ: Ce lipsește?

MARIN (*sincer*): Lipsesc multe, Gică, tată! Am muncit alături de Iulia ani de zile și, de ce să nu recunosc, de multe ori inițiativa a fost a ei, soluțiile i-au aparținut. Promovarea mea nu e doar a mea, ci a noastră! Sînt lucruri importante pe care un dosar nu le poate cuprinde, dar de însoțit, ne însoțesc mereu. Este așa, ca un geamantan pe care fiecare-l purtăm o pîrtică de timp. Cînd am împachetat, l-am împărțit în trei compartimente: Trecut, Prezent și Viitor. Și chiar dacă uităm, sau încercăm s-o facem, cele trei părți sînt în același loc, se amestecă, se condiționează. Oricît ai vrea, nu poți să dai deoparte, și nu poți să te dai deoparte...

MAISTRUL GICĂ: Așa este, tovarășe Ovezea! Și, un om care gîndește așa se poate întilni oriunde cu Cornelia lui nea Ilie. Nu pătește nimic. Cunoosc eu bine compartimentele de la geamantanul dumneavoastră.

ACTUL al III-lea

Garsonieră modern mobilată. Lingă fereastră, în fața unui șevalet, Ana Calomfirescu pictează. Se aude soneria. Ana pune în funcțiune un magnetofon și se îndreaptă spre ușă. Deschide. Încăperea este înundată de cunoscuta melodie „Mica serenadă”. Intră Marin Ovezea, ușor stîngerit, purtînd un frumos buchet de flori.

MARIN: Sărut mîinile!

ANA (*amabilă*): Bună ziua! Poștiți!... Vă rog să luați loc. Vine și Cornelia numaidecît. (*Observînd că Marin nu știe unde să pună florile, îi vine în ajutor*.) Ce ziceți de melodia asta?

MARIN: Pare o întoarcere în timp. (*Urmează mai multe tangouri. Ana deschide un minibar și umple două pahare. Îl servește pe Marin.*)

ANA: Pentru revederea noastră!

MARIN: Noroc! (*Beau.*) E vin de coacăze?

ANA: Băutura pe care o preferați cu ani în urmă.

MARIN: Într-adevăr, n-am mai băut de mult.

ANA: Să știți că... (*Hotărîndu-se.*) Să știți că, de fapt, eu pregăteam vinul de coacăze și-atunci. Cornelia n-avea destulă răbdare, l-am spus-o de mai multe ori... (*Îl îmbric din nou să bea, apoi, grațioasă, îl invită la dans.*) Pînă vine Cornelia, te rog, oferă-i un dans

celej care ți-a pregălit și păstrat întotdeauna băutura care-ți place. (*Marin pare surprins, dar nu o refuză. Ana încearcă să-i învingă rigiditatea, apropiindu-se de el.*) Ține-mă în brațe, doar și eu am fost iubita ta! (*Marin îi face jocul. Din ce în ce mai bine dispus.*) Asta înseamnă că cei promovați nu sînt sortiți să uite plăcerile vieții, rezumîndu-se la muncă. E adevărat?

MARIN: Ce să fie adevărat?

ANA: Că urmează să fii promovat. Toată lumea vorbește.

MARIN: Mă rog, așa zice lumea...

ANA (*lipindu-se de el*): Apropie-mă! Să știți că nu te-am înșelat niciodată. Am sperat tot timpul să ajung, să pot trăi cel puțin o zi lingă tine.

MARIN: Astăzi am ascultat o înduioșătoare poveste despre viața unui bărbat și a unei femei, O iubire frîntă în întunericul apăsător al războiului. Doi oameni au rămas fideli dragostei

lor, fără nici o abatere, fără nici un compromis...

ANA Și-atunci, de ce nu mă crezi și pe mine? E drept, cu mine nu ai un copil, așa cum ai cu Cornelia, dar nu uita că eu...

MARIN (*oprindu-se brusc*): Ce-al spus? (*Ana îl privește surprinsă, Marin se desprinde și oprește magnetofonul.*) N-am auzit bine?

ANA Ai auzit foarte bine. Sau vrei să-mi spui că nu știi că ai un copil cu Cornelia?! (*Marin e din ce în ce mai uluit. Ana se îndreaptă spre minibar, de unde se întoarce cu paharele pline.*) Așa ceva n-aș fi crezut! (*Ciocnește liniștită și bea.*) Bine, dar Cornelia îmi spunea tot timpul că ții tu la Horațiu... Nu e cazul să te mai ferești de mine... Știu totul, de la început...

MARIN La cine te referi?

ANA (*medumertită*): La Horațiu... La băiatul tău... (*Marin dă paharul peste cap și-l lasă din mână. Vrea să plece.*) Ce faci? Pleci? Unde te duci? Stai liniștit, omule! Ia loc, te rog! (*Îi arată o canapea. Marin se așază. Ana îi mai umple un pahar, apoi vine lângă el și-l mângâie.*) Cornelia mi-a povestit cum mergeai la plimbare cu Horațiu de două-trei ori pe săptămână. Seara, bineînțeles! Știu toate cadourile pe care i le-ai făcut de sărbători. E-hei... și ce cadouri! Trenulețe, avioane... Jucăriile lui Horațiu mai treacă-meargă, dar blană cu guler de vizon, inel de smarald, cercei cu rubine...

MARIN (*mai liniștit*): Ți-a arătat ea toate astea?

ANA Mi le-a descris în cele mai mici detalii.

MARIN: Și ai crezut-o?

ANA: Eu cred în tine. Mi-am înfrînt gelozia, zicându-mi: Doamne, cât de nefericit trebuie să fie, dacă se plimbă cu copilul lui, noaptea, pe ascuns... hoțeste...

MARIN (*își bea paharul, apoi se ridică*): De ce nu te apuci dumneata de scris?

ANA (*medumertită*): Ce să scriu?

MARIN Lăteratură de suspans. Ai avea succes, zău așa. (*Se îndreaptă spre ușă.*)

ANA: Te rog, nu pleca! Trebuie să vorbești cu Cornelia. Vrei să ți-l trimitem pe Horațiu în audiență? N-ai decât. Suspans vrei, suspans îți oferim, dragă tovarășe...

MARIN: Nu pot crede așa ceva. E imposibil!

ANA Ce nu crezi? Că ai iubit-o pe Cornelia? Că te-au prins zorile în patul ei, de fapt — în patul nostru?

MARIN: Cum, în patul nostru?

ANA: Știi că locuim amîndouă la aceeași gazdă. Dormeam împreună. Bineînțeles, nu cînd rămîneau peste noapte.

Uncori îmi și spunea: „te rog să fii atentă, acolo doarme el”.

MARIN: Cum să fii „atență”?

ANA Așa-mi zicea. Erăi prezent, pentru ea, pentru mine, chiar și atunci cînd lipseai. Dormeam toți trei împreună, și Cornelia mă ruga să nu te deranjez. Iar eu mă simțeam atât de bine îmbrățișînd perna pe care dormiseși... sau pe care mai dormeam încă, așa cum îi plăcea Corneliei să creadă. (*Pune iarăși magnetofonul în funcțiune și se apropie de Marin.*) Hai să dansăm! Să bem și să dansăm, să ne simțim bine. Uită și tu o dată de treburi, măcar o clipă, hai, fii băiat deștept... N-ai cum să ne scapi, îți dai seama!

MARIN: Fii cuminte!

ANA: Da, voi fi cuminte! (*Depărtîndu-se infuriată.*) Deci, voi spune totul!

MARIN (*se așază liniștit pe canapea*): Dă-i drumul, mor de curiozitate!

ANA (*ia de lângă șevalet un panou pe care este desenat Marin, aproape în mărime naturală*): Mîine, voi ieși în stradă cu panoul ăsta, și cînd se va aduna destulă lume, am să vorbesc...

MARIN (*ironic*): Așa!

ANA: Domnilor!

MARIN (*corectînd-o*): Tovarăși!

ANA (*reluînd*): Tovarăși! Ce comunist este acest om (*arată spre panou*) care, după ce i-a citit pe Marx și pe Engels, a ținut neapărat să-i cunoască pe Dühring, pe Freud și pe Kant?

MARIN (*precizînd*): Să-l studieze pe Dühring, pe Freud și pe Kant.

ANA (*continuuă fără să-l ia în seamă, mișcîndu-se amenințător prin fața tabloului*): Știi ce, hai să ți-o spun pe șleau în vreme ce te aflai în comandamentul pentru prevenirea inundațiilor, în timp ce toți ceilalți erau la locurile lor, tu studieai istoria religiilor și cauzele apariției sectelor...

MARIN (*intervenind, fără să se ridice*): Viitura cea mare trecuse, noi mai rămăsesem așa, pentru orice eventualitate...

ANA (*aduce un nou panou, pe care este desenată o femeie tină, tunsă scurt, băiețește, continuă*): La citeva zile după aceea, după ce s-a terminat lucrul la baraj, în camera tovarășului... (*arată spre panourile respective*) a intrat tovarășa...

MARIN (*completînd-o*): Aura Manta, o colegă, o activistă...

ANA (*caustică, discutînd cu sala*): Da, da, spune adevărul, o colegă... O colegă care a rămas în camera tovarășului pînă seara tîrziu. (*Repetă, încercînd să-l determine pe Marin să se explice*) „...pînă seara tîrziu!”

MARIN: Am stat de vorbă, ce-i rău în asta? Pe cine deranjează?

ANA (discutând serios cu portretul)
Etica, tovarășu'! Ați votat pentru etică! Ați luptat pentru etică, nu? Și-atunci, cum rămîne cu ea, dacă, după ce-ați stat de vorbă, ați stins lumina în cameră?

MARIN: Cu cine, cu Aura?

ANA: Nu, cum rămîne cu etica!?

MARIN: Aura nu era căsătorită, iar soția mea era plecată de opt luni la un curs de specializare în străinătate.

ANA (continuă să-și facă jocul, „discutînd” cu cele două panouri): Și i-ai povestit soției, la întoarcere, că, în noaptea aceea, după ce s-a stins lumina, din camera ta, n-a mai ieșit nimeni pînă a doua zi?

MARIN (sincer): Nu.

ANA: Și dacă te-ar întreba?

MARIN: Aș evita să discut acest subiect.

ANA: Și dacă te-ar întreba unul dintre șefii tăi?

MARIN: N-ar avea de ce.

ANA: Ai uitat că în viață nu ne permitem orice? Deci, dacă unul dintre șefii tăi te-ar întreba cum ți-ai petrecut seara aceea la bară...?

MARIN: Înseamnă că ar fi vorba de-un motiv special și atunci i-aș spune.

ANA: S-ar putea să fii sincer. Dar, crezi că scapi atît de ușor? (Aduce alt panou, reprezintă un bărbat slab, cu umerii încovoiați, un tip învins de greutățile vieții.) Tovarăși! Uitați-vă la acest nenorocit. N-a fost așa, tovarăși! A fost un om respectabil, o personalitate. A fost un bărbat superb. (Aduce un nou panou: același bărbat, într-o atitudine optimistă, demnă, hotărîtă.) Așa arăta, dragi tovarăși. Dar nu s-au lăsat pînă cînd nu i-au rupt gîtul. O vorbă strecurată „la timp”... Ba că e țuțar, ordinar, birocrat, ba că e spion dublu, triplu, ageamiu...

MARIN: Nu am nici un amestec în cazul lui Ion Iordan.

ANA (lui Marin): Poți să nu ai, dar dacă eu lansez bomba... explozia oricum se produce. Asta e rostul anonimelor. Și dosarul tău, de pe raftul unu, coboară pe doi, sau poate pe trei... Cine știe, s-ar putea ca cineva să-l lege cu o sfoară de cinepă și să-l arunce peste altele, în vederea recuperării hîrtiei. (Marin pare iarăși derutat. Ana aduce un nou panou în care o recunoaștem. Il așază alături de cel care-l reprezintă pe Marin. Pune în funcțiune magnetofonul, apoi se așază lîngă Marin pe canapea. Se aude tangoul după care dansaseră. Cele două desene sînt luminate puternic, par să danseze cu adevărat.) Am fost alături tot timpul. Nu ți-ai dat seama

în timpul audiențelor că unele lucruri se refereau la tine?

MARIN: Multe dintre întrebările oamenilor erau dintotdeauna și ale mele, iar răspunsurile le-am dat ca pentru mine.

ANA (nemulțumită de explicațiile lui)
Da, știu! (Apoi, trecînd prin spatele panourilor, prin superficiale deghizări, ori prin mâști cu care-și acoperă fața pe rînd, îl face să recunoască personajele: Oprea Ioana, Petrică Dumitru, Sandu Gheorghe și Scenarista, Fermă.) Poți să nu recunoști că ai fost aici?

MARIN: Nu.

ANA: Ori că ai dansat cu mine?

MARIN: Nu.

ANA (convenîndu-i din ce în ce mai mult): Șeful tău știe?

MARIN: Nu.

ANA (aduce o geantă diplomat pe care o desface în fața lui, geanta e plină cu bancnote de o sută de lei): Poți să negi că ai pus la cale o afacere cu mine? (Întoarce două dintre panouri: de data aceasta, desenați, Ana și Marin împărțind o sumă mare de bani; oferindu-i un nou pahar de băutură.) Vreau să știi că nu Cornelia Palangică e în încurcătură.

MARIN: Cum ai spus?

ANA: Cornelia Palangică.

MARIN: Deci, nu Cornelia Palangică este în încurcătură, ci tu! (Se apropie de geanta-diplomat, ia un teanc de bancnote, pe care le vîntură. Își dă seama că e vorba de un truc: doar prima și ultima bancnotă sînt veritabile, celelalte sînt hîrtii de aceeași mărime. Împrăstie hîrțiile prin încăpere, apoi ia o pensulă de pe șevalet și taie cu un X desenul în care Ana împarte banii cu el.) Dacă totuși ai aflat atîtea lucruri despre mine, puteai să reții altele, mai frumoase și mai multe... (Ana tace, pierdută.) Transmite-i salutări Corneliei și fiicei sale Contesina, prețios nume, dar frumos, ce să zic.

ANA (vîzîndu-l că se îndreaptă spre ușă): Unde pleci? Stai, n-am terminat!

MARIN (fără nici o ezitare): Ba da, ai spus tot, absolut tot.

ANA (nedumerită): Nu înțeleg, ce fel de om ești?

MARIN: Adică?

ANA (revoltată): Chiar nu te interesează ce-am vrut de la tine?

MARIN (hotărît): Nu.

ANA: Dar te-am chinuit atîta!

MARIN: Nu tu m-ai chinuit.

ANA (curioasă): Dar cine?

MARIN (cu greutate): Cum să-ți explic? Omul se străduiește să se cunoască pe sine...

ANA Autocunoaștere, deci!?

MARIN (se apropie de panouri, le coboară, lăsând doar unul, care-l reprezintă): Să-ți fac o confidență cu ani în urmă, tata mi-a spus că trebuie să-mi fie frică de un singur om.

ANA De cine?

MARIN De mine.

ANA (se apropie de panouri și-l ridică pe cel în care Ion Iordan e desenat în postură umilă): De ceilalți nu trebuie să-ți fie teamă?

MARIN: Nu. Categorie, nu! Dacă ești corect, întotdeauna ți se va face dreptate.

ANA (insinuant): Cine? Societatea?

MARIN: Da, oamenii. De când existăm sîntem într-o căutare permanentă a adevărului. (Se îndreaptă spre tablouri, îl coboară pe cel în care e desenat Ion Iordan umil și-l ridică pe cel cu Ion Iordan demn.)

ANA Și dacă societatea, oamenii n-o vor face?

MARIN: O va face timpul. În cazul cînd ai fost vinovat, însă, un om, un grup, societatea, vor putea să uite, să lerte... Timpul n-o va face niciodată. Nu vreau să aflu de ce m-ai chemat aici, și sper că acum ai înțeles de ce nu vreau! (Pune magnetofonul în funcțiune, o invită la dans. Fac câțiva pași.) M-ai invitat la dans, am dansat împreună... Învălușiți de muzică,

puteam să ne prefacem (Marin o așază pe canapea, rămîne alături, pe podea), eu — că te caut de mult, tu — că obții ceea ce urmărești... o favoare... (oprește magnetofonul). N-am făcut-o. (Din geanta diplomat, bagă în buzunar un teanc de hîrtii.) Sau, așa cum propuneai tu, puteam să accept o sumă frumușică, deci o mituire, și apoi, inevitabil, urma să comit un abuz. (Aruncă Anei hîrțile.) Sau puteam accepta șantajul cu acel copil nelegitim...

ANA: De dragoste crezi că nu putea să fie vorba?

MARIN Nu. (După o scurtă pauză.) În aparență, dreptatea pare ceva dincolo de noi. Dar, crede-mă, nu este așa, din moment ce toți știu cît de buni sau de răi sîntem. Și dorim să fim buni!

ANA: Da, da! Să fim buni...

MARIN De aceea, cred mai departe că tot ceea ce este durabil nu poate fi plămădit decît din adevăr. În ce te privește, mi-ar părea sincer rău să ai nevoie de un avocat. Și încă de unul bun. Dacă dorești, însă, o poți ruga pe soția mea să-ți recomande unul. În ce privește întîlnirea mea cu Cornelia, nu-i exclus s-o stabilească Contesina cu Bogdan, băiatul meu. Numai ei să ne adune pe toți într-o zi. Ce să faci, așa e viața! Bună seara!

C O R T I N A